

Láskyplná odezva

Texty na tento týden

1J 4,18.19; Ř 3,19.20; Ř 5,6–8; Ga 2,16; J 6,16–18

Základní verš

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ (J 14,15)

Co nás motivuje k tomu, abychom lidem ukazovali na Krista?

I když se někteří lidé domnívají, že se náš základní verš týká desatera přikázání, je možné se domnívat, že existují i jiná přikázání – v neposlední řadě například toto: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“ (Mt 28,19.20).

Naší motivací ke svědectví a evangelizaci by měla být především Boží milost vůči nám, a nikoli pocit viny, povinnosti nebo dluhu. Mnoho věcí, které jako lidé děláme, je reakcí na něco. Totéž platí i pro naše zapojení do svědectví a evangelizace. Svou motivaci můžeme odhalit tím, že si položíme otázku: Proč se zapojujeme do svědeckých aktivit sboru? Anebo naopak – proč se do nich nezapojujeme?

Tento týden se budeme zabývat správnou motivací pro zapojování se do Božího díla a také si ukážeme, jakým nebezpečím jsme vystaveni, vedou-li nás k této práci nesprávné pohnutky, jako je povinnost, vina nebo hanba. Budeme zkoumat, proč by měly být evangelizace a svědectví naší láskyplnou odezvou na dar spasení, který jsme dostali od Boha.

Motivováni láskou

¹⁸Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. ¹⁹My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.

(1J 4,18.19)

Osobní studium

Už jste si někdy položili otázku, proč se často zdá, že je těžké motivovat lidi k dlouhodobým závazkům ve sborových projektech? Odpověď možná najdeme, když se zamyslíme nad některými dalšími situacemi, které také vyžadují velmi vysoký stupeň motivace a oddanosti. Co motivuje rodiče, aby daroval ledvinu pro záchranu života svého dítěte? Proč utratí maminky a tatínkové slušnou sumu peněz, aby svým dětem zajistili pokud možno co nejlepší vzdělání? Dělají snad rodiče tyto věci proto, že by měli pocit viny, kdyby je neudělali? Domnívají se, že svým dětem tyto věci dluží? Samozřejmě že ne.

Přestože rodiče mají určitý pocit zodpovědnosti za optimální vývoj svých dětí, hlavní motivační silou je určitě láska. Milují své děti. Také my bychom si měli opakovat: Děláme věci pro Boha, protože ho milujeme a protože víme, že on miluje nás.

Podle 1J 4,18.19 musí být naše láska k Bohu zakořeněna v jeho lásce k nám. Bůh nás miloval do krajnosti již od stvoření lidstva. Naše láska může být pouze důsledkem Boží lásky a odezvou na ni. Plníme-li velké pověření z evangelia z jakéhokoli jiného důvodu než z lásky, pak je naše poslušnost prakticky neplodná. Pokud se tedy chceme zapojit do svědectví a evangelizace, je nezbytné, abychom se na duchovně připravili.

Naše láska k Bohu a naše ochota spolupracovat s ním na záchraně lidí závisí na tom, zda ho známe. Není obvyklé, abychom milovali lidi, které neznáme. Máme-li tedy s Bohem prožívat vztah lásky, je nutné, abychom ho osobně znali.

Přečtěte si Joz 22,5; J 14,23; 2K 5,12–18. Co nám tyto texty prozrazují o lásce k Bohu a o tom, co nás motivuje poslouchat ho a pracovat pro něj? Láska a poslušnost jsou od sebe neoddělitelné, pokud se vyskytují v tomto pořadí. Pravá láska bude mít vždy za následek poslušnost Boží zjevené vůle, ale poslušnost nepovede nutně k lásce (ačkoli stát se to může). Pokud chceme následovat Ježíše a pracovat pro něj, musíme s ním mít láskyplný vztah.

Aplikace

Do jaké míry tě láska k Bohu motivuje k tomu, co děláš? Motivuje tě vůbec? Co tvá odpověď vypovídá o tvém vztahu s Bohem?

Poznámky

Pocit viny

¹⁹Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. ²⁰Vždyť ze skutků zákona „nebude před ním nikdo ospravedlněn“, neboť ze zákona pochází poznání hříchu.

(Ř 3,19.20)

Osobní studium

Již celá staletí se k motivaci lidského jednání používá vina. Ti, kteří vedou oddělení evangelizace na sborech, nám někdy připomínají, že Bůh nám svěřil odpovědnost a že schopnosti a dary, které nám dal, musíme používat. Slycháváme, že Bůh nebo církve nás potřebují. A jestliže toho Bůh pro naši záchranu udělal tolik, jak můžeme zůstat evangelizačně nečinní? Všechny tyto pokusy podnitit nás k činnosti – byť se za nimi nepochybně skrývají ty nejlepší úmysly – nenápadně apelují na naše pocity viny a závaznosti vůči Bohu. Zdá se, že motivace, která přesouvá důraz z toho, co udělal Bůh, na to, co musíme udělat my, působí vždycky kontraproduktivně.

Ze způsobu, jakým Pavel v Ř 3,19 používá slovo „vina“, je patrný smysl pro zodpovědnost. V Ř 3,10 uvedl, že „nikdo není spravedlivý, není ani jeden“, a ve verši 19 potvrzuje, že zákon usvědčuje „celý svět“ před Bohem z viny.

Jakub ve svém listu píše: „Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem“ (Jk 2,10). Skutečnost, že již přestoupením jednoho přikázání se člověk provinuje neposlušností vůči Bohu, který vydal celý zákon, zdůrazňuje marnost naší snahy získat si v Božích očích přízeň zachováváním zákona. Porušování zákona, byť jen v malé míře, prozrazuje, že ve skrytu duše toužíme činit spíše svou vlastní vůli než vůli Boží.

Úloha zákona se často přirovnává k zrcadlu, které odhaluje náš hříšný stav, ale které nám nemůže poskytnout očistující mýdlo a vodu. Když hledíme do Božího zákona, uvědomujeme si svou hříšnost a zároveň jsme přitahováni ke Spasiteli, abychom zdarma přijali jeho odpuštění a očistění.

Jakmile přijdeme ke Kristu, už nejsme motivováni vinou, protože od té nás Ježíš obmyl a přikryl ji svou spravedlností. V něm jsme získali odpuštění hříchů, takže jsme dokonalí a bez viny. Ano, jsme hříšníci, ale Ježíš nám odpustil, usmířil naši vinu; nyní jsme tedy – na základě spasení, které nám náleží skrze Krista – motivováni, abychom svědčili druhým o tom, co pro nás Kristus vykonal.

Aplikace

Pokud někdy zhřešíš, odevzdej své přestoupení Ježíši a dožaduj se jeho spravedlnosti, odpuštění a milosti bez ohledu na to, jak nehodný jsi. Ale nenech se mýlit, opravdu jsi nehodný, a to víc, než si dokážeš představit. Kdyby tomu tak nebylo, Bůh by ti nenabízel spasení z milosti, ale proto, že by ti něco dlužil (viz Ř 4,1–4). A opravdu si myslíš, že ti Bůh něco dluží?

Poznámky

Motivováni ke službě

‘Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. ⁷Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. ⁸Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

(Ř 5,6–8)

Osobní studium

Co by sis myslel o někom, kdo by bez ustání a hlasitě prohlašoval, že má velkou motivaci, a přitom by se o nic nesnažil? A co někdo, kdo by tvrdil, že je oddaný, ale nikdy by neprozradil čemu nebo komu? Jak jsme viděli, láska je neobyčejně silnou pohnutkou; budeme-li však pouze tvrdit, že milujeme, a to dokonce Boha, nebude to mít žádný význam, pokud nebudeme také jednat. Jinak řečeno, očekáváme, že láska se projeví v činech. V tomto smyslu je láska aktivní, protože se projevuje v láskyplných činech.

Texty v J 15,13 a Ř 5,6–8 nám ukazují, jak se Ježíšova láska projevovala i v jeho činech. Máme úžasného Spasitele, který záměrně a ochotně obětoval svůj život, protože nás velice miloval. Jde o vrcholný příklad toho, kam až může milující člověk ve svém jednání zajít kvůli těm, které miluje. Co kdyby nám Ježíš tvrdil, že nás miluje, a přitom by zůstal v nebi? Co kdyby prohlašoval, jak nás miluje, ale nic by nám neslíbil ani by pro nás nic neudělal?

V J 14,21 je napsáno: „Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat.“ Co nám tento verš říká o tom, jak se láska projevuje v činech – a to jak v Ježíšových, tak v našich? Zde není mluveno pouze o lásce; jde o láskyplný vztah. V jakémkoli láskyplném vztahu jsme motivováni k tomu, abychom objektu své lásky dělali radost. K rozhodujícímu spásnému činu v náš prospěch motivovala Ježíše láska k lidstvu, které narušilo svůj vztah k Bohu. Ať už pro Boha děláme cokoli, pokud to nevychází z podobné pohnutky, pak to svědčí o tom, že ve skutečnosti nechápeme, co to znamená mít láskyplný vztah s Bohem. Bůh nechce, abychom se zapojovali do svědeckví a evangelizace proto, že si myslíme, že mu to dlužíme. Spíše si přeje, aby náš vztah k němu byl takový, že nebudeme moci jinak než činit to, co mu dělá radost, a že budeme oslovovat lidi, které on miluje.

Aplikace

Jak si můžeš být jist, že pro Boha děláš věci se správnou motivací? Můžeš se stát požehnáním pro druhé, přestože tvé činy vycházejí z nesprávných pohnutek? Pokud ano, jak je to možné? Jsou vůbec správné činy vykonané z nesprávných pohnutek dobrými skutky?

Poznámky

Past zákonictví

Víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona „nebude nikdo ospravedlněn“.

(Ga 2,16)

Osobní studium

Existuje jedno rčení, které říká: „Zadarmo ani kuře nehrabe.“ Vyjadřuje myšlenku, že když něco dostanete zadarmo, ve skutečnosti to zadarmo není, protože někde nebo někdy za to budete muset nějakým způsobem zaplatit nebo to vrátit. Teorie, že vlastně nikdy nic nedostanete zadarmo, nenápadně pronikla i do křesťanského myšlení, a to do té míry, že mnozí se snaží zasloužit si spasení poslušností Boží vůle.

Zákonictví je v křesťanském kontextu přístup těch, kdo věří, že svou poslušností jaksi přimějí Boha, aby je ve svých očích ospravedlnil. Ovšem, Boží milost sice nevyklučuje fakt, že od nás Bůh očekává poslušnost, ale spasení vychází výhradně z této milosti a z ničeho jiného. Určitě ne z něčeho, co bychom mohli udělat.

Co nám texty v Ř 10,1–4; 11,5.6 a Ga 2,16 odhalují o tom, jaké nesprávné chápání spásy převládalo v myslech mnoha lidí? Zákonické prožívání náboženství způsobuje, že se jednotlivci zaměřuje spíše na své osobní výkony (a často na výkony druhých) než na pověření z evangelia. Zákonické postoje mohou vést k pyše a povýšenosti. Stává se to u lidí, kteří jsou tak zaslepeni, že se skutečně považují za dostatečně svaté na to, aby mohli být spaseni. Stejně špatné však je, když zákonické postoje vedou ty, kdo si uvědomují, jak velmi jsou vzdáleni božským měřítkům, k malomyslnosti a zoufalství. Ať tak či onak, je to past, které se musíme vyhnout. Zvláště to platí pro naši církev, v níž má poslušnost zákona rozhodující význam pro pochopení toho, v čem spočívá evangelium.

Aplikace

Můžeš uvázat v zákonickém způsobu myšlení? Proč je ve skutečnosti tak snadné, aby se to stalo?

Poznámky

Vysvobození k otroctví

16Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. 17Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. 18A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti.

(Ř 6,16–18)

Osobní studium

Bible nám vysvětluje, že kdysi jsme otročili hříchu, ale Kristus nám vydobyl svobodu (Ga 5,1), vysvobozuje nás (1Te 1,10), přijal nás (Ř 8,15) a skrze něj jsme se znovu narodili (1Pt 1,23).

Užitečným pracovníkem pro Boha je ten, kdo odevzdal Bohu svou minulost a přijal jeho moc pracovat pro něj v přítomnosti i budoucnosti. Jinými slovy, ti, které Kristus vysvobodil, jsou schopni stát se jeho otroky. Pokud tuto pravdu nepochopíme, může se nám zdát zvláštní, že vysvobození vede k otroctví, ale je to stejně pravdivé jako následující dvě rčení: „Abychom mohli být duchovně naplněni, musíme se neustále vyprazdňovat“ a „Nepřetržitá kapitulace je cestou k vítězství“.

Ve Fp 1,1; Jk 1,1 a 2Pt 1,1 se Pavel, Timoteus, Jakub a Šimon Petr nazývají služebníky Boha a Ježíše Krista. Služebníci či otroci byli obvykle majetkem nějakého pána, pro kterého museli pracovat. Pracovat pro Mistra v křesťanském slova smyslu je naprosto dobrovolné rozhodnutí. Bůh nás příliš miluje, než aby znásilňoval naši vůli. Když Pavel, Timoteus, Jakub a Šimon Petr použili uvedená slova, naznačovali tím, že se zcela ztotožňují s Kristem a jeho věcí. Prohlašovali, že mu bezvýhradně slouží jako svému Pánu. Zřikali se své vlastní důležitosti, aby se druzí soustředili pouze na Ježíše. V takovém obraze otroctví vidíme od dané následovníky, kteří se zavazují věrností a obětavostí prostřednictvím nesobecké služby.

V J 8,34–38 Ježíš mluví o otročení hříchu a cestě ke svobodě: „Ježíš jim odpověděl: ‚Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otroek nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni. Víím, že jste potomci Abrahamovi; ale chcete mě zabít, neboť pro mé slovo není u vás místa. Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce; a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce‘“. Ježíšovi posluchači velmi dobře věděli, že otroci nemají žádnou jistotu. Mohli být prodáni podle rozmarů svého pána, zatímco syn pána měl v domě vždy zajištěné místo. Aby Ježíš sdělil lidem životně důležitou duchovní pravdu, použil tehdejší situaci otroků. Jestliže vás Boží Syn duchovně vysvobodí z otroctví hříchu, budete skutečně svobodni. Bylo by neobvyklé, aby se skuteční otroci, kteří byli osvobozeni, opět dobrovolně stali nevolníky, ale z duchovního hlediska se právě toto děje, když jsme vysvobozeni z otroctví hříchu a stáváme se otroky Krista (Ř 6,17.18). Osvobodíme-li se od věcí, které nás nutí, abychom se soustředili sami na sebe, můžeme svobodně myslet na druhé a na to, jak bychom jim mohli prospět. A právě to je klíč k životu služby.

Aplikace

V čem ve svém životě ještě „otročíš hříchu“? Co můžeš udělat pro to, abys z něj byl vysvobozen? Jsi již otrokem (služebníkem) Boha?

Podněty k zamyšlení

Jak se udržet na cestě

Stejně jako se každé dobré motorové vozidlo nakonec rozbije, pokud mu neposkytneme dostatečnou pravidelnou údržbu, tak zůstalo na půli cesty i mnoho dobrých a užitečných sborových projektů, protože se jim nevěnovala dostatečná pravidelná a záměrná údržba.

Chcete-li udržet svou službu na cestě a zachovat její prospěšnost, uvažujte o následujících bodech preventivní údržby:

Udržujte osobní vztah. Často si připomínejte, že když sloužíte, spolupracujete s Pánem.

Udržujte osobní vizi. Vnímáte stále ještě důležitost své služby? Jsou vaše cíle stejně jasné a pevné, jako když jste se do této služby zapojili?

Udržujte komunikaci. Je důležité pravidelně podávat zprávy, aby neochabla podpora. Lidé jsou zaneprázdněni a je třeba jim připomínat, jak daná služba postupuje a také jak se do ní mohou zapojit.

Udržujte nadšení. Řčení, že „nic neprobouzí nadšení tak jako nadšení“, je pravdivé. Nepřetržitě dávejte najevo nadšení z vaší služby, a ostatní se nadchnou také.

Udržujte soustředění. Nenechejte se rozptýlit jinými povinnostmi či programy, které vám znemožní investovat čas a energii, jež potřebuje vaše stávající služba na to, aby přežila a rostla.

Otázky k rozhovoru

1. *Ve třídě sobotní školy diskutujte o poslední otázce uvedené v oddílu na úterý: Jak si můžeme být jisti, že děláme věci pro Boha se správnou motivací? Můžeme se stát požeňáním pro druhé, přestože naše činy vycházejí z nesprávných pohnutek? Pokud ano, jak je to možné? Jsou vůbec správné činy vykonané z nesprávných pohnutek dobrými skutky?*
2. *Co nám následující citát říká o vztahu mezi láskou k Bohu a službou pro něj? „Bdělý křesťan je křesťan, který pracuje, který se horlivě snaží udělat pro šíření evangelia vše, co je v jeho silách. Čím více roste jeho láska ke Spasiteli, tím více miluje také své bližní.“ (PNL 151; AA 261)*
3. *„Ti, kdo nikdy nezakusili laskavou a podmanivou Kristovu lásku, nemohou ke zdroji života přivádět druhé. Ježíšova láska působí na naše nitro jako neodolatelná moc, která vede lidi k tomu, aby zjevovali Krista v jeho jednání s druhými, prostřednictvím citlivého a soucitného smýšlení a povznášením životů těch, s nimiž přicházejí do styku. Má-li být úsilí Kristových spolupracovníků úspěšné, musí znát Krista. Aby ho poznali, musí zakusit jeho lásku.“ (NUD 317; PP 550.551) Vyprávějte ve třídě o své osobní zkušenosti s Boží láskou a o tom, jak jste ji sami poznali.*

Poznámky